

Fra LaRouche 3. marts 2015: LaRouche fordømmer aftalt spil mod Putin for Nemtsov- mordet; konfronterer Obama

Den amerikanske økonom Lyndon LaRouche fordømte i dag det svindelagtige forsøg på at kaste mistanke på den russiske præsident Vladimir Putin for mordet på den russiske, liberale politiker Boris Nemtsov natten mellem 27. og 28. februar. LaRouche hævdede faktisk, at mordet på Nemtsov simpelt hen var en provokation, rettet mod Putin, som han havde sagt, lige siden mordet blev kendt. Beviserne er endegyldige, og spillet handler om liv eller død: fred eller krig. Under disse omstændigheder har Obama, gennem sin opbakning til dette aftalte spil i et interview med Reuters i går (2. mrs.), gjort sig fortjent til, som USA's sidste forsvarslinje, omgående at blive afsat fra embedet.

For det første er der mht. mordet på Nemtsov ingen fornuft i at hævde, at Nemtsov repræsenterede nogen som helst trussel mod Putin, med hans 87 % 's popularitetsrate. Hvem kan benægte, at Nemtsov fuldstændig havde miskrediteret sig selv gennem sin rolle i Jeltsinregeringen, da vestlige spekulanter ødelagde Rusland, eller at Nemtsovs støtte i befolkningen var minimal på det tidspunkt, hvor han blev dræbt?

Den fremtrædende franske økonom og Ruslandsekspert, Jacques Sapir, udlagde i dag en analyse med titlen, »Hvem kastede mistanke på Vladimir Putin?« Den viser på den ene side, at mordet på Nemtsov var en professionels værk, som et lejemord, men at mordet på den anden side var iscenesat i fuld offentlighed, bogstavelig talt lige under Kremles vinduer, på en sådan måde, at det i vidt omfang gjorde faren for morderne og hele operationen større – for netop at kaste mistanke på

Vladimir Putin.

Blandt sine øvrige betragtninger siger Sapir, at nedskydningen bagfra indebærer, at man fuldstændig har identificeret målet, og fremgangsmåden indikerer en ekspertise, der kun er forenelig med et lejemord; risikoen for at ramme forbi eller forvolde skader, der ikke er dødelige, er høj. Bemærk antallet af skud, otte eller flere, at der ikke blev givet et nådeskud (coup-de-grace), samt den kendsgerning, at Nemtsovs ledsager ikke blev skadet.

»Fra dette standpunkt under man sig over, at man ikke ventede, til Nemtsov var kommet hjem? Det klassiske lejemord sker et sted, hvor man er sikker på at finde offeret: trappeopgangen i den bygning, hvor offeret bor, eller netop, som offeret går ud af en restaurant. Det blotte valg af gerningsstedet kunne indikere en overlagt hensigt, som f.eks. at inddrage Putin i mordet. Det er under alle omstændigheder åbenlyst, at morderne løb en risiko, der synes at indikere en politisk hensigt. Det får alt samme en til at tænke på en fælde, en iscenesættelse.

Hvorfor skulle disse mennesker ønske at dræbe Nemtsov mere eller mindre direkte under Kremles vinduer?«

Denne pointe, som Sapir fastslår, bekræftes af en depeche fra Moskva fra en ikke navngiven, men troværdig korrespondent til den tidligere amerikanske ambassadør til Sovjetunionen Jack Matlock, og som på lignende måde skrev:

»Kremles mure og Bekhlímisevskaja-tårnet udgør kulisserne med St. Basil-katedralen til højre. Man kan simpelt hen ikke forestille sig noget sted, der kunne inkludere flere symboler på den russiske stat. Det ligner aftalt spil.«

Sapir fortsætter:

»Hvordan skulle disse folk have indsamlet kendskab til Nemtsovs opførsel, efter han forlod restauranten med en pige ved sin arm? Igen her ville et mord ved Nemtsovs hjem have

været meget mere fornuftigt. Og hvis pigen har forbindelse til drabet (selv om det ikke var direkte og ikke var med fuldt overlæg), så ville det have været nødvendigt med dybe forbindelser til Ukraine.«

(Mon disse forbindelser har forbindelse til viceudenrigsminister Victoria Nulands forbindelser til ukrainske nazister, kunne man spørge?)

Sapir miskrediterer fuldstændig den idé, at dette kunne have været et mord, der var dirigeret af Putin, og skriver:

»Medierne i Frankrig og i de vestlige lande har fremsat idéen om et mord, der var beordret af Kreml, eller af bevægelser med tæt forbindelse til Kreml. Vi vil med det samme sige, at den første hypotese ikke stemmer overens med gerningsstedet. Desuden er det svært at se, hvilken interesse den russiske regering skulle have i at få et medlem af oppositionen dræbt, bestemt en kendt modstander, men én, der var faldet i den politiske baggrund. Da Vladimir Peskov, talsmand for præsident Putin, sagde, at Nemtsov hverken repræsenterede en fare eller en trussel om magten, var det fuldstændig sandt. Og hvis vi forudsætter, at mordet på Nemtsov var et forsøg på at skræmme de andre i oppositionen, ville det have været langt enklere at ramme ham hjemme. Idéen om, at den russiske regering skulle have været direkte eller indirekte involveret, virker højst usandsynlig.«

Efter på samme måde at have miskrediteret idéen om, at Nemtsov blev dræbt af højreorienterede, russiske nationalister, skriver Sapir:

»Vladimir Putin og den russiske regering har omgående fremsat teorien om en provokation. Det er nemt at se, hvorfor denne hypotese appellerer til dem. Men man må være ærlig nok til at sige, at det er, hvad det er. Putin er faktisk målet for en intens og udbredt hadekampagne i de vestlige medier. Mordet på en person, der angiveligt skulle være en modstander, er

simpelthen noget, journalisterne ikke kunne modstå. De reagerede med at beskyldte ham for alle synder på jordens overflade. Den kendsgerning, at Nemtsov var stærkt forbundet med en politik, der mislykkedes i '90'erne, og som førte Rusland til randen af sammenbrud, er blevet glemt. Den kendsgerning, at Nemtsov har valgt at rådgive ukrainske regeringer under den Orange Revolution siden 2004, er blevet glemt. Mange mennesker, og ikke kun i Rusland, kunne have grund til at ønske Nemtsov død. Men alt dette er blevet glemt, og kampråbet lyder nu, »Putin er en morder«, eller »Putin har inspireret til Nemtsovs morder«. Det er simpelthen en skam, en forbandet skam. Men det er i overensstemmelse med den krig, de vestlige medier fører mod Rusland og Putin.«

Nu har Obama anbragt sig midt i dette aftalte spil med en erklæring til Reuters den 2. marts, som karakteriserer mordet på Nemtsov som

»en indikation på et klima, i det mindste internt i Rusland, hvor samfundsborgere, uafhængige journalister og folk, der forsøger at kommunikere på Internettet, i stigende grad har følt sig truet, holdt tilbage. Og den eneste information, som den russiske offentlighed kan få, er i stigende grad gennem statskontrollerede medier.«

»Det her betyder, at Obama skal væk«, sagde LaRouche.

»For det udgør vores forsvar at få Obama smidt ud. Og det ville redde USA. For USA's præsident afviste det ikke; han holdt ikke en sådan beskyldning tilbage, men tillod den at gå igennem. Her står vi, med en verden, der nu konfronteres med en trussel om atomkrig, global atomar krig, der aldrig før er sket i menneskehedens historie; og som præsident af USA låner man sig tilbage i stolen og lader udbredelsen af en falsk rapport af denne art gå upåtalte hen, og så har man rent taktisk indforskrevet sig til at blive smidt ud af embedet. Og det er, hvad vi burde gøre. Så den dumme skiderik vidste en ting: hvad det var, han gjorde. Og for at tillade det,

tolerere det, og ikke træde frem og fornægte det, er han skyldig.

Vil du redde USA? Vil du redde civilisationen? Så er det, hvad du må gøre.»

Download (PDF, Unknown)